

Queridos diocesanos:

Existen abundante realidades o situaciones que causan al ser humano diversas emociones, extrañeza, repulsa, adhesión, dolor o alegría. Todos las identificáis porque son causa de muchos problemas sociales. Cualquiera podría hacer una relación de lo que ocurre a nuestro alrededor y nos invade de preocupación: las guerras, el hambre, las desigualdades, la trata de personas, el maltrato de las mujeres, la sequía, las migraciones y un largo etcétera.

Los cristianos acudimos a Dios para solicitar ayuda ante estas problemáticas y poder encontrar una solución aceptable y beneficiosa. O, al menos, para mitigar sus consecuencias perversas. Hace unas semanas pedíamos los obispos oraciones por la lluvia; constantemente pedimos por la paz y el fin de las guerras; hay jornadas sobre los migrantes o los enfermos; campañas de trabajo o formación sobre los abusos a menores o la profundización del tiempo libre en la juventud. Ese tipo de recuerdos no es algo extraordinario en la vida de los cristianos. Contamos con Dios ante cualquier acontecimiento y siempre buscando el beneficio de todos. Es cierto que las oraciones no son repeticiones de fórmulas mágicas sino confianza en Dios y compromiso personal ante el problema.

En el interior de la Iglesia también existen situaciones que nos obligan a pedir la ayuda de Dios. Es el caso de este domingo que elevaremos oraciones por el Seminario, por los formadores del mismo, por los seminaristas y por todos aquellos con responsabilidad directa en esa institución. La oración cristiana es una auténtica comunicación, tiene ida y vuelta; escuchamos, hablamos y pedimos, alabamos a Dios y le damos gracias. Los interlocutores son el mismo Dios y el ser humano que establecen una relación fluida entre ambos donde la obediencia del segundo y el amor y respeto de los dos encierran una maravillosa unión de sentimientos que permite una coherencia en la vida que es fundamental para cumplir el designio del Creador. La petición no es una manera de escapar o de paralizar la acción humana. Pedimos a Dios pero nos preguntamos de modo inmediato cuál es nuestro compromiso concreto en esa petición puesta en las manos de divinas.

El lema del día del Seminario de este año es **Padre, envíanos pastores**. Es una oración de petición. Porque estamos de acuerdo y queremos el contenido de la expresión; porque necesitamos pastores para nuestras comunidades, porque debemos todos apoyar una pastoral vocacional auténtica que anime a los jóvenes a ponerse al servicio de la comunidad como pastores que escuchan, que acompañan, que enseñan, que promueven la santificación de todos.

Además de la petición hecha a Dios que demuestra nuestra confianza y antepone su gracia a los sentimientos humanos, es importante recordar la responsabilidad que todos tenemos con el Seminario. Cada uno, según su misión eclesial, tendrá mayor o menor cercanía pero todos los miembros del Pueblo de Dios son conscientes de su amor y de su obligación con esta importante institución educativa: los actuales pastores siendo auténticos testimonios delante de la comunidad, manifestando alegría y felicidad por su ministerio; las familias, y en concreto los padres, creando un ambiente donde sea fácil para sus hijos decidir un ingreso futuro en el Seminario; los catequistas y profesores cristianos favoreciendo el estilo de vida ministerial; los jóvenes mostrando valentía y coraje para entregar su vida a este servicio; las comunidades cristianas en general creando espacios y tiempos de oración por este motivo y valorando el servicio que prestan los sacerdotes.

Necesitamos cambiar el signo de las cosas. No quedarnos paralizados por las dificultades y carencias y trabajar unidos en el importante desarrollo de la pastoral vocacional.

Con mi bendición y afecto,

+Salvador Giménez, obispo de Lleida.

Estimats diocesans:

Hi ha realitats i situacions que provoquen a l'ésser humà diverses emocions, com estranyesa, repulsa, adhesió, dolor o alegria, i són fàcils d'identificar perquè causen molts problemes socials. Qualsevol de nosaltres podria fer una relació d'allò que passa al nostre voltant i que ens omple de preocupació: les guerres, la fam, les desigualtats, el tràfic de persones, el maltractament de les dones, la sequera, les migracions i un llarg etcètera.

Els cristians acudim a Déu per sol·licitar ajuda davant d'aquestes problemàtiques i poder trobar una solució acceptable i beneficiosa o, almenys, per mitigar-ne les conseqüències perverses: fa unes setmanes que els bisbes demanàvem oracions per la pluja; constantment preguem per la pau i la fi de les guerres; hi ha jornades sobre els migrants i els malalts; fem campanyes de treball i formació sobre els abusos a menors i sobre l'aprofundiment del temps lliure en la joventut. Aquesta mena de recordatoris no són una cosa extraordinària en la vida dels cristians, que comptem amb Déu davant de qualsevol esdeveniment i busquem sempre el benefici de tothom. És cert, però, que les oracions no són repeticions de fórmules màgiques sinó confiança en Déu i compromís personal davant el problema.

A l'interior de l'Església també hi ha situacions que ens obliguen a demanar l'ajuda de Déu. És el cas d'aquest diumenge, que pregarem pel Seminari, pels seus formadors, pels seminaristes i per tots aquells amb responsabilitat directa en aquesta institució. L'oració cristiana és una autèntica comunicació, d'anada i tornada, on escoltem, parlem i demanem, lloem Déu i li donem gràcies. Els interlocutors són el mateix Déu i l'ésser humà que estableixen una relació fluida en què l'obediència del segon i l'amor i respecte dels dos tanquen una meravellosa unió de sentiments que permet una coherència en la vida, que és fonamental per aconseguir el disseny del Creador. La petició no és una manera d'escapar o de paralyzar l'acció humana: demanem a Déu, però ens preguntem, tot seguit, quin és el nostre compromís concret en aquesta petició posada a les mans divines.

El lema del dia del Seminari d'enguany és "**Pare, envia'ns pastors**". És una oració de petició, perquè hi estem d'acord i volem que es faci realitat el contingut de l'expressió; i perquè necessitem pastors per a les nostres comunitats. Tots hem de donar suport a una pastoral vocacional autèntica que animi els joves a posar-se al servei de la comunitat com a pastors que escolten, que acompanyen, que ensenyen, que promouen la santificació de tothom.

A més de la petició a Déu, que demostra la nostra confiança i anteposa la seva gràcia als sentiments humans, és important recordar la responsabilitat que tenim amb el Seminari. Cadascú, segons la seva missió eclesial, hi tindrà major o menor proximitat, però tots els membres del Poble de Déu són conscients del seu amor i de la seva obligació cap a aquesta important institució educativa: els actuals pastors, essent autèntics testimoniats davant de la comunitat, manifestant alegria i felicitat pel seu ministeri; les famílies, i sobretot els pares, creant un ambient on sigui fàcil per als seus fills decidir un futur ingrés al Seminari; els catequistes i professors cristians, afavorint l'estil de vida ministerial; els joves, mostrant valentia i coratge per lliurar la seva vida a aquest servei; les comunitats cristianes en general, creant espais i temps d'oració per a aquesta finalitat i valorant el servei que presten els sacerdots.

Necessitem canviar el curs de les coses i no quedar-nos paralyzats per les dificultats i mancances. Necessitem treballar units en l'important desenvolupament de la pastoral vocacional.

Amb la meua benedicció i afecte,

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida.